

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

คิดฆ่าตัวตาย

ยอดรวมจากงานวันวิสาขบูชา ณ มณฑลพิธีท้องสนามหลวงระหว่างวันที่ ๙-๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ได้ทองคำหนัก ๑ บาท สองสิ่ง เงินบาท ๒๖๖,๙๓๙.๗๕ บาท เงิน สหรัฐ ๓๖ ดอลลาร์กับ ๕ เซ็นต์ เงินบราซิล ๕ ดอลลาร์ เงินเหรียญสกุลอื่น ๆ อีก ๑๓ เหรียญ คณะลูกศิษย์ได้ร่วมบริจาคเพิ่มอีก ๑๑,๖๖๐.๒๕ บาท เพื่อซื้อทองคำหนัก ๔๐ บาท เป็น เงิน ๒๘๓,๖๐๐ บาท รวมเป็นทองคำที่ถวายทั้งสิ้นหนัก ๔๑ บาท ๒ สิ่ง

(มีจดหมายจากคนหมดหวังในชีวิตแล้ว มาได้ธรรมะของหลวงตาเข้าใจใจเริ่มสงบ และเลิกคิดที่จะฆ่าตัวตายครับ ถ้าหลวงตาอนุญาตก็จะอ่านครับ) เอ้า อ่านได้มันเป็นคนได้อยู่ (ขึ้นต้นว่า หัวกระทู้ที่ ๗๗๖ นำมาเล่าสู่กันฟัง)

ถึงหลวงตาผู้มีพระคุณ

ก่อนอื่นต้องขอบอกว่า เมื่อหลายวันที่ผ่านมา ดิฉันมีเรื่องกลุ้มใจมาก ไม่รู้จะทำอย่างไรดี เกือบคิดจะฆ่าตัวตาย แต่ใจมันก็ยังไม่กล้า พอมีคนข้างบ้านเขามาชวนไปที่ สนามหลวง บอกว่าไปเที่ยวงานวันวิสาขบูชากัน ดิฉันก็ไป (ในใจคิดว่าหาอะไรทำไปก่อน เพื่อจะไม่ได้คิดฟุ้งซ่าน) พอลงรถเมลที่สนามหลวงก็เห็นซุ้มของวัดป่าบ้านตาดก็ลองเข้าไป ดู พอได้เห็นมีฉายอะไรไม่ทราบทางโทรทัศน์ ก็เลยไปนั่งดูนั่งฟัง ทั้งที่เป็นการ์ตูนพุทธ ประวัตหรือเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับหลวงตา พอได้ดูดิฉันก็รู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ ถูก ความทุกข์ที่มีอยู่มันค่อยๆ ดีขึ้น วันรุ่งขึ้นดิฉันก็เลยมาอีก แต่ก็ฟังรู้ว่าเป็นวันจัดงานวัน สุดท้าย ดิฉันอยู่ถึงตอนที่ เพลิน พรหมแดน มาแล้วจึงกลับบ้าน มานอนคิดไปคิดมาว่า ธรรมะของหลวงตาทำให้ดิฉันจิตใจปลอดโปร่งเช่นนี้ ทำให้รู้สึกดีขึ้นมาก เลยต้องมาบอกกล่าวให้ทุกท่านได้ทราบถึงเหตุการณ์อันนี้ และขอกราบขอบพระคุณหลวงตาด้วยค่ะ

ป.ล. อยากทราบว่าวิดีโอที่ฉายทางโทรทัศน์ที่เห็นที่นั่นมีขายหรือไม่คะ ทั้งที่เป็นพุทธ ประวัตหรือที่เกี่ยวกับท่านหลวงตา อยากจะเก็บเอาไว้เป็นที่ระลึก เอาไว้เตือนว่าที่เรารอด มาได้ก็เพราะหลวงตา และเก็บไว้ดูเมื่อเวลามีทุกข์ใจขึ้นมา ถ้ามีหรือไม่มีก็บอกด้วยนะคะ ถ้ามีจะหาซื้อได้ที่ไหน เพราะถ้าไปซื้อที่วัดไกลมากเลย ดิฉันคงไปไม่ไหว

คนึงนิตย์

๑๖ พ.ค.๒๕๕๖

แล้วแต่ทางวัดจะจัดอะไรให้ก็แล้วแต่ อย่างที่ว่าคิดจะฆ่าตัวตาย นี่เพียงนิดเดียวนะ ที่มาแสดงออกในสาธารณะ เช่น สนามหลวง เป็นต้น แล้วนำเรื่องมาออกอย่างนี้ อันนี้นำออกมาเพียงเล็กน้อย โลกนี้มักเป็นอย่างนี้ทั้งนั้น ตัดสินใจเพื่อจมนรกทั้งเป็น ๆ นี่มากที่สุดคือตายเสียดีกว่า ๆ ฆ่าตัวตาย ๆ นี่เรียกว่าลงนรกทั้งเป็นดีกว่า ๆ ประหนึ่งว่าไปสวรรค์ในเวลานั้น มีมากนะ โลกเป็นกันอย่างนั้น เพราะเหตุไร เพราะกิเลสมีประจำอย่างนี้ทุกหัวใจ ธรรมที่จะมาแก้ไขกันลบล้างกันไม่มี จึงมีแต่ทำอย่างนี้ตาชด้น โลกจึงตาชด้นไปด้วยการอยากจะฆ่าตัวตายเพื่อไปสวรรค์สุด ๆ ร้อน ๆ นี่เสียมากต่อมากนะ แต่ไปสวรรค์สุด ๆ ร้อน ๆ ไปนิพพานสุด ๆ ร้อน ๆ ตามทางของศาสนานี้รู้สึกว่ามีน้อยมาก เช่น ผู้ปฏิบัติมีความรักใคร่สนใจในอรรถในธรรม ประพฤติปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมตลอด กระทั่งบำเพ็ญจิตใจให้มีความสงบเยือกเย็น นี่เรียกว่าเห็นผลในปัจจุบัน นี่ละชั้นสวรรค์ทั้งเป็น นั่งภาวนานั้นก็เป็นแล้วเรื่อย ๆ จากนั้นก็จ้ำจี้จ้ำจ๋อ ฟุ้งถึงนิพพานทั้งเป็น นี่ธรรมของพระพุทธเจ้าไปนิพพานทั้งเป็น

เรื่องของกิเลสนี้ไปสวรรค์ทั้งเป็น คือตกนรกสุด ๆ ร้อน ๆ นั้นแหละ ให้พากันจำเอานะ นี่ละฉากของกิเลสกับฉากของธรรมมันไป มีหน้ามือหลังมือ มันพลิกอยู่อย่างนี้ตลอดเวลา แต่คิดจะไปสวรรค์ทั้งเป็นตามทางของศาสนานี้ไม่ค่อยมี เรื่องที่จะไปสวรรค์ทั้งเป็นคือคิดฆ่าตัวตายนี้ แหม เราอยากจะทำทุกหย่อมหญ้าเลย คือหัวใจของสัตว์มีธรรมชาตินี้ทุกหัวใจ มันจะไม่ทุกหย่อมหญ้าได้ยังไง ความทุกข์นี้กิเลสมันหมุนอยู่ตลอดเวลา ความสุขมันไม่มี แสบมากก็คิดเรื่องรื่นเริงเสียชนิดหนึ่ง เอามาหลอก รื่นเริงป๊อบแล้วฉากไฟเผาเข้ามา ๆ อยู่อย่างนั้นตลอดเวลา

อ่านเรื่องกิเลสกับธรรมนี้ต้องอ่านด้วยจิตตภาวนา และนักพินิจพิจารณา มีด้านภาวนาเป็นหลักเกณฑ์ คิดแตกแขนงออกไปเท่าไรยิ่งไปเรื่อย ๆ เรื่องอรรถเรื่องธรรม ที่เคยพูดอยู่ตลอดเวลาที่ว่ากิเลสกับธรรมมันอยู่ในหัวใจเดียวกัน คือเกิดที่หัวใจ เกิดที่อื่นใดไม่ได้ จะเกิดและอยู่ที่หัวใจของสัตว์โลก มีเท่านั้น มีกิเลสกับธรรมเกิดอยู่ที่หัวใจ ไม่เกิดที่อื่น ทีนี้อารมณ์ของกิเลสเขาเกิดอยู่ที่นั่น เขาก็หมุนไปตามเรื่องของกิเลส เกิดอยู่ในหัวใจดวงเดียวกัน เขาก็หมุนไปทางกิเลส เกิดอยู่ในหัวใจดวงเดียวกันคือธรรม ก็หมุนไปทางธรรมเรื่อย ๆ อยู่ในหัวใจดวงนี้ มันชัด อะไรไม่มีชัดยิ่งกว่าการจิตตภาวนา นี่บอกเลิศเลย พระพุทธเจ้าเลิศเลอด้วยจิตตภาวนา พระสงฆ์สาวกที่มาเป็นหลักของพุทธศาสนานี้ อยู่เวลานี้ ออกมาจากจิตตภาวนาทั้งนั้นไม่ออกจากที่ไหน หลักใหญ่รากใหญ่อยู่ตรงนั้น

เวลาเปิดเข้าไปตรงนี้มันจะเห็นทุกอย่างในนั้น ที่ว่าแดนนรกสวรรค์ พระพุทธเจ้า แสดงไว้หนี้ออกจากพระทัยพระพุทธเจ้า จำอยู่นั้นเห็นไปหมดเลย ทรงนำอันนั้นมาพูด ที่นี้ เรามันมีดมันก็มีดไปหมด มันไม่เห็น แล้วเอาความไม่เห็นนั้นแหละเป็นเจ้าอำนาจบาตร หลวงใหญ่โตว่านรกไม่มี บาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพาน ไม่มีไปเลย เอาความมีดบอดมาเป็นใหญ่ยิ่งกว่าอรรถกถาธรรมของศาสดาไปเสีย นี่ละกิเลสมันจึงออกหน้าอยู่เสมออย่างนี้ ก็เมื่อทำลงไปมันเห็นอยู่รู้ อยู่ จะปฏิเสธสักเท่าไรก็ปฏิเสธไปซี เหมือนพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว หรือพระสงฆ์สาวกท่านผู้มีความเชี่ยวชาญ แม้จะไม่ตามภูมิพระพุทธเจ้าตามลำดับแห่งนิสัยวาสนาของท่าน ท่านรู้อะไรเห็นอะไรนี้ท่านแม่นยำ ๆ ท่านไม่จำเป็นต้องหาใครมาเป็นพยานทั้งนั้นแหละ เป็นอย่างเดียวกันหมด รู้ในภูมิใดของตัวเอง เต็มภูมิของตัวเอง ๆ ตลอดไปเลย รู้เต็มภูมิแห่งศาสดาก็สอนโลกได้สามแดนโลกธาตุ

นั่นละธรรมถ้าลงได้รู้แล้ว ใครจะมาหลอกไม่มีเชื่อ ถ้าเชื่อใครพระพุทธเจ้าจะเป็นศาสดายังไง ก็วิ่งตามกิเลสเสียทั้งหมดละซี นี่คือเชื่อธรรม เชื่อศาสดาองค์เดียวที่ตรัสรู้ขึ้นมา จำขึ้นมาแล้วก็ไม่ทราบจะไปถามใคร ก็มันเห็นอยู่จ้ง ๆ ไปถามใครที่ไหน รู้อยู่จ้ง ๆ เห็นอยู่จ้ง ๆ แล้วจะไปถามใครที่ไหน นั่นละเรื่องธรรมก็เป็นอย่างนั้น ก็เหมือนกิเลสหลอกเราอยู่จ้ง ๆ อย่างนี้แหละ จะไปถามใครที่ไหนอีกมันก็รู้ อยู่ โมโหก็ไปถามใคร เหนอ ควรโมโหให้คนนี่ใหม่ ไม่เห็นได้ไปถาม โมโหขึ้นทันที เข้าใจใหม่ละ ไม่ว่าความรักความซังเป็นเรื่องของกิเลสจะขึ้นทันที ไม่ต้องไปถามใคร ปรากฏชัดเจนในเจ้าของหายสงสัยทันทีเลย นี่เรื่องของกิเลสและธรรมเป็นขึ้นที่หัวใจอย่างเดียว

ท่านทั้งหลายอย่าไปหาที่ไหน ให้อุที่จิตใจ นี่เป็นบ่อแห่งความรู้ ครอบโลกธาตุก็คืออันนี้ หลงครอบโลกธาตุก็คืออันนี้เอง พออันนี้เปิดแล้วก็จำไปหมดเลย อันนี้มีดเสียอย่างเดียวมีดหมด พระอาทิตย์จะก็พันดวงก็ตามไม่มีความหมาย ถ้าใจมีดเสียดวงเดียวมีดตลอด ลงนรกทั้งเป็นทั้งๆ ที่พระอาทิตย์มีร้อยดวง มันก็หลับตาลงนรกได้สบาย คนมีดในหัวใจนะ ถ้าแจ้งในหัวใจพระอาทิตย์ไม่อาทิตย์ไม่สำคัญ ผางขึ้นมาเท่านั้น พระอาทิตย์ก็หมิ่นก็แสนก็ล้านดวงสู่ใจดวงเดียวนี้ไม่ได้ เดียวนี้หายสงสัยหมด พระอาทิตย์จะไปส่องที่ไหนอีก ถ้าไปส่องเข้าในที่มืดในถ้ามันก็เข้าไม่ถึงเสีย พระอาทิตย์ นตฺถิ ปญญาสมา อภา ความสว่างเสมอเสมอด้วยปัญญาญาณไม่มี หยั่งเข้าถึงหมดเลย นั้น

ธรรมกับกิเลสอยู่ในหัวใจอันเดียวกัน จึงสอนลงที่นี้ ไม่สอนที่ไหน ที่อื่นเราไม่สอนสอนลงที่นี้ เพราะสิ่งที่รับเหตุการณ์ทั้งดีและชั่ว สุขและทุกข์อยู่ที่หัวใจดวงเดียว เพราะฉะนั้นจึงต้องศึกษาอบรมทางจิตใจ ทางด้านธรรมะ คือเป็นฝ่ายที่ดีเข้าเสมอ ๆ แล้ว

ก็จะค่อยกระจ่างออกไป ๆ หายสงสัยเรื่อย ภัยทั้งหลายก็จะจางไป ๆ ทุกข์ทั้งหลายก็จะจางไป ด้วยกัน ความสุขความเจริญจะเป็นขึ้นที่ใจ เราจะไปหาที่ต้นไม้ภูเขาไม่มี เขาไม่ได้ว่าเขาสุข เขาเจริญสิ่งเหล่านี้ เรามนุษย์ที่มันปากเปราะ มันหาเรื่องว่าอันนั้นดีอันนี้ดี เจ้าของเรามันไม่ดู ถ้าดูตัวเราตัวดีอยู่ที่จิตนี้มันจะเห็นหมด เพราะมันอยู่ที่นี้ นอกนั้นไม่มี มีแต่เราไปว่าเอาเฉย ๆ เขาไม่ได้ว่าเขาดีเขาชั่วนะ ตัวนี้ตัวดี ตัวดีตัวดีไปหาว่าเอาเฉย ๆ มันก็เป็นไปอย่างงั้นแหละ ความทุกข์ก็มาอยู่กับเจ้าของ จะตื่นลมเจ้าของ หรือรีนเริงบันเทิงก็อยู่กับเจ้าของอีกแหละ ตื่นอยู่กับเจ้าของนั้นละ จะไปตื่นอยู่กับใคร

คนคิดจะฆ่าตัวตายมันมีน้อยเมื่อไร ไม่พูดเฉย ๆ มันเต็มโลกธาตุ ตัดสินใจสด ๆ ร้อน ๆ กินสด ๆ ร้อน ๆ เลย ไปสวรรค์สด ๆ ร้อน ๆ ในความรู้สึก แต่ขณะเดียวกันก็ตกลงในนรกสด ๆ ร้อน ๆ นี่ละจิตดวงนี้เห็นไหม พลิกจากนี้ไปว่าตายเสียดีกว่า ตายไปแล้วก็จิตดวงนี้ มันจะดีที่ไหน ก็มันเลวจนกระทั่งถึงฆ่าตัวเอง มันจะเอาความดีมาจากไหน ผู้ดีท่านก็ดีของท่านอยู่แล้ว ไปที่ไหนท่านก็จะวิตกวิจารณ์อะไร ท่านดีของท่านอยู่ แน่ ผู้เลวจะไปตัดสินแบบไหนก็ตัดสิน ถ้าความเลวพาตัดสินเลวทั้งนั้น ถ้าความดีพาตัดสินมันรู้อยู่ในใจ อยู่ที่ไหนก็ดีตลอด ๆ ไม่มีอะไรที่จะสงสัย

นี่สอนท่านทั้งหลายมาได้ ๕๔ ปีแล้ว โภกทานทั้งหลายมาเรื่อย ๆ เหนอ ฟังซินะ ในโลกอันนี้เราพูดจริง ๆ เต็มเม็ดเต็มหน่วยอยู่ตลอดเวลาอย่างงี้ และออกมาอีก โลกอันนี้พอหมด ฟังซินะ มีอะไรที่ว่าสมมุติเท่าเม็ดหินเม็ดทรายที่จะเข้ามาเพิ่มเติมจิตใจดวงนี้ว่าไม่พอไม่มีเลย แล้วจะมากดถ่วงจิตใจดวงนี้ หรือจะมากัดจิตใจดวงนี้ไม่พอแล้วเอามาเพิ่มไม่มีแล้วจิตนี้หนักหน่วงเกินไปถอนออก ๆ ไม่มี พอดี ไม่มีอะไรเล็ดยิ่งกว่าจิตที่บริสุทธิ์เต็มสัดเต็มส่วนแล้ว พอดีตลอดเวลา ปล่อยหมดโดยประการทั้งปวง นี่สอนโลกด้วยการปล่อยหมดนะ สอนขนาดนั้นนะ ดูกิริยาท่าทางซิ เป็นยังไง โภกทานทั้งหลายใหม่ ปฏิบัติมาแทบเป็นแทบตาย ถึงขั้นจะสลบไสลถึงจะตายมีไม่น้อยนะ มีแต่จะฟัดกับตัวนี้ให้กิเลสมันพัง ๆ สุดท้ายมันก็พังจริง ๆ ด้วยอำนาจแห่งความอุตสาหะพยายามไม่หยุดไม่ถอย

นี่เห็นไหมอำนาจของความเพียร วิริเยน ทุกขมจฺเจติ คนจะหลุดพ้นจากความทุกข์ได้เพราะความพากเพียร เมื่อเอาอยู่ไม่หยุดไม่ถอยมันก็จ้ำจี้ขึ้นมาอย่างนั้นแล้ว แล้วมีขณะไหนที่กิเลสเข้ามาแทรกแซง ที่จะมาเป็นอุปสรรคต่อหัวใจดวงนี้ไม่เคยมีเลย จำอยู่ตลอดเวลา พอตลอดเวลา ไม่มีอะไรที่จะ จึงยกเป็นตัวอย่างมา ความนิทานก็ดี ความสรรเสริญก็ดี เอาส่วนหยาบ ๆ นี้ออกมาให้โลก เพราะโลกทั้งหลายรู้จักกันทั่วหน้า เอาอิฐก้อน

นี้มาน้ำหนัก ๑๐ กิโล เอาทองคำแท่งนี้มาน้ำหนัก ๑๐ กิโล โลกจะโดดใส่ทองคำฝั่งเลย อัฐไม่เหลือวไม่เหลือบมอง จะโดดใส่ทองคำทั้งนั้น นี้โลกของกิเลสเป็นอย่างนี้ด้วยกันทั้งหมด

ทีนี้เรื่องของธรรมไม่เป็นอย่างนั้น พลิกปั๊บ อัฐก้อนนี้น้ำหนัก ๑๐ กิโล เอาชั่งดูชั่ง ๑๐ กิโล เราต้องใช้กำลังถึง ๑๐ กิโลยก เอ้า ทองคำนี้ก็น้ำหนัก ๑๐ กิโล ต้องใช้กำลังยกทองคำถึง ๑๐ กิโล ทั้งสองนี้มีน้ำหนักเท่ากัน ไม่ว่าจะยกอัฐ ไม่ว่าจะยกทองคำ น้ำหนักมีเท่ากัน แล้วทำไมจะดีละ ไม่ยกทั้งหมด ไม่หนักทั้งนั้นสบายเลย นั่นแหละจิตที่ไม่ยกทั้งหมด ไม่รับทั้งหมด ขึ้นชื่อว่าสมมุติ ไม่ว่าจะทองคำ ไม่ว่าจะก้อนอัฐ เป็นสมมุติด้วยกัน มีน้ำหนักเท่ากัน ปล่อยเสียหมดโดยสิ้นเชิง นั่นคือวิมุตติ ไม่ยึดอะไรเลย นี่สอนท่านทั้งหลาย สอนด้วยความไม่ยึดนะ มันจําอยู่นี้มาแล้ว

ศาสดาองค์เอกนี้กราบอยู่ตลอดเวลา พระพุทธเจ้ามีอย่ามาพูดนะไอ้ล่าน ๆ ๆ ว่ามีกี่ล้านกี่องค์ มันมองดูมันทะเลไปหมดจะว่าไง ท่านทั้งหลายดูซิดูน้ำมหาสมุทร หรือไม่ดูน้ำมหาสมุทรก็ไปดูหนองประจักษ์มันกว้างขนาดไหน แล้วเป็นยังไงน้ำ เม็ดไหนมันก็น้ำในบึงนั้นทั้งนั้น ๆ เม็ดไหนก็คือน้ำในมหาสมุทร หยาดฝน เม็ดฝน ดวงไหนก็เหมือนกันที่จิตผางลงไปนั้นแล้วเป็นมหาวิมุตติมหานิพพานเหมือนกัน กว้างขนาดไหน ใหญ่ขนาดไหน เรามองดูน้ำมหาสมุทรดูซิมันมีกี่หยด ใครจะไปนับ ว่าเป็นน้ำมหาสมุทรเท่านั้นพอ นี่คือพระพุทธเจ้าเท่านั้นพอหมดเลย มันถึงกันหมดแล้ว แล้วไปถามกันหาอะไร ไปนับกันหาอะไร นั่น พระพุทธเจ้ามีหรือไม่มี มันจําอยู่นั้นแล้ว เหมือนเราอยู่ในท่ามกลางน้ำมหาสมุทร แล้วมหาสมุทรกว้างแคบขนาดไหนมันก็รู้กันอยู่แล้ว

ที่มาสอนโลกสอนขนาดนั้นทีเดียว เราไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน ในสามแดนโลกธาตุนี้ เราบอกแล้วเราไม่มี ตั้งแต่ขณะกิเลสตัวเป็นเสี้ยนเป็นหนามขาดสะบั้นลงไปจากใจเท่านั้น ธรรมะจําขึ้นมาแล้วไม่มีอะไรเป็นปัญหาในหัวใจเลย จะเป็นก็เป็นจะตายก็ตาย ก็มีแต่เรื่องสมมุติพาอยู่ พาकिन พาขับพาถ่าย พาหลับพานอน อยู่นี้ เพียงรับผิดชอบกันไปตามสัญญาตัญญาณ จะให้ยึดก็ไม่ยึด อาศัยกันไปเพียงเท่านั้น ๆ เอ้าจะไปวันไหนก็ไปซิ จะอยู่ก็อยู่ไปอย่างนี้จะว่าไง ถึงกาลจะไปไปซิห้วงอะไร หวงอะไร ห้วงอะไร นั่น ธรรมจึงว่าเลิศ ๆ ละชิ

นี่สอนมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ขนาดนั้นพวกถึงชยะพวกสัวมพวกถานมันยังแห้วอ้อ ๆ ๆ เहांช่างหัวมันชิปากมันเอง มันก็อยู่สัวมอยู่ถาน มันเห่ามันก็เห่าอยู่สัวมอยู่ถาน เहांลงไป แล้วมันก็ไปกินสัวมกินถานอันเห่ามันนั่นแหละ ไม่ไปกินของวิเศษวิโสอะไรแหละ ทองทั้งแท่งท่านไม่ไปกิน เข้าใจไหมละ มันกินตั้งแต่พวกสัวมพวกถาน พวกเहांสัวมเहांถาน เहांอยู่ในสัวมในถาน มันเห่าของมันเอง กินของมันเองอยู่ในนั่นแหละ ส่วนธรรมอันเลิศเลอ

ท่านไม่ไปสนใจ การสอนโลกเราจึงไม่มีว่าที่ไหนสูงที่ไหนต่ำ ที่นั่นน่าขยะ ที่นั่นน่ากลัว ที่นั่นน่าเกรงขาม ที่นั่นสูง ที่นั่นต่ำ นี่คือสมมุติทั้งหมด ธรรมะราบไปหมดเลย เหนือขนาดไหนแล้ว ที่ท่านตั้งชื่อไว้กลาง ๆ ว่าโลกุตระธรรม ธรรมของผู้ที่จะหลุดพ้นจากโลกขึ้นไป เป็นโลกุตระธรรม ผู้ทรงธรรมประเภทนี้จะหลุดพ้นหรือหลุดพ้น คือธรรมเหนือโลก แผลออกมาแล้วนะ

ธรรมประเภทนี้คือธรรมเหนือโลก อยู่ที่หัวใจของผู้บรรลุนั้นแหละ ตั้งแต่พระโสดาขึ้นไป ก้าวขึ้นสู่โลกุตระธรรมเรื่อย ๆ จะไม่กลับมาเกิดตายอีกเลยเจ็ดชาติไป โสตะ แปลว่ากระแสแห่งพระนิพพานพัดไปถึงแล้ว อย่างซำก็เกิดเพียงเจ็ดชาติ ขึ้นสวรรค์ ลงมาแดนมนุษย์ สร้างบารมีแล้วขึ้นสวรรค์ลงมาอย่างมาเจ็ดชาติ ไปเลย ไม่ไปอบายมุข อบายภูมิที่ไหน บรรดาพระอริยบุคคลตั้งแต่ชั้นพระโสดาขึ้นไปแล้วปิดอบายมุขทั้งหมด จนกระทั่งถึงวันนิพพาน อย่างกลางก็ ๓ ชาติ อย่างสุดท้ายก็ ๑ ชาติ ท่านก็บอกไว้อย่างแน่นอน พอเจอเข้าไปปีบจะไปถามใคร มันรู้อยู่ในหัวใจนั้นแล้ว พระพุทธเจ้าสอนไว้ทุกอย่าง ออกมาจากพระทัยพระพุทธเจ้า เวลาเรารู้ก็ใจอันเดียวกัน ธรรมชาติดันเดียวกัน จะผิดกันที่ตรงไหน มันก็เหมือนกันไปหมด

นี่พูดจริง ๆ ไม่เคยหวั่นวิตกกับอะไร ไปเทศน์ที่นั่นไปสอนที่นี่ยังเทศน์สอนคนได้ ๕ ปีกว่ามาแล้วนี่ เป็นยังไงท่านทั้งหลายไปเห็นหลวงตาบัวขึ้นนั่งเทศน์แล้วไปนั่งสั่งนก ๆ อยู่ที่นี่เห็นไหม หลวงตาบัวสั่ง กลับบ้างกล้าบ้างอะไรบ้าง ตัวสั่ง ไปเห็นที่ไหนบ้างว่าชิ สั่งตั้งแต่จะไม่ได้ตีหัวกิเลสในหัวใจคนเท่านั้นแหละ เข้าใจเธอที่สั่ง ก็สั่งที่ตรงนี้ สั่งอันอื่นเรามองไม่เห็น แต่กิเลสมันหนามันบางมันเต็มอยู่หัวใจคน ไม่บอกมันก็เป็นของมัน แต่ไม่พูดสิ่งเหล่านี้ละ พอขึ้นนั่งปีบมองไปนี่เป็นยังไง ไม่ต้องพูดก็รู้ รู้แล้วไปถามใครทำไมเท่านั้นเอง แล้วกลัวอะไรกลัวอะไรกับสิ่งเหล่านี้ ประสามูตรคุณ ถึงมูตรถึงคุณมันเต็มอยู่ในสามแดนโลกธาตุ มันได้ความวิเศษวิโสเหนือธรรมมาจากที่ไหนพอจะไปกลัวมันวะ เข้าใจเธอละ

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเลิศขนาดนี้ ศาสดาองค์เอก ขึ้นนิ้วเท่านั้นพอ ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้มาแบบเดียวกันหมด เล็งดูพบเป็นอันเดียวกันหมด จะถามใคร นี่ละพระพุทธเจ้าทุกพระองค์มากขนาดไหนก็ตาม เป็นน้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด แบบเดียวกัน ถามกันหาอะไร พวกเรามันงก ๆ งัน ๆ ฟังแล้วไม่ค่อยฟังนะ มันไม่ถึงใจเหมือนกิเลส ถ้าเรื่องของกิเลสนี้ โห่เร็ว เออะอะฆ่าตัวตายดีกว่า ดีกว่าอะไรละ ฆ่าตัวตายเสียดีกว่า ไม่ทราบว่าคุณดีกว่ากับอะไร หาสิ่งที่มาแข่งก็ไม่เห็น ก็มีแต่ตัวเองแข่งตัวเอง จม

นรกก็คือเราเอง ฆ่าตัวตายก็เราเอง จมลงนรกก็คือตัวเราเอง ความสำคัญว่าดีกว่าก็คือตัวเราเอง ไม่ทราบว่ามันดีกว่าอะไร มันโง่โง่โง่โง่โง่โง่โง่โง่ โห น่าทุเรศนะ ธรรมพระพุทธรเจ้า คือไม่มีอะไรเหมือนเลยว่างั้นเถอะนะ นั่นซิที่ว่าท่านท้อพระทัยก็คืออย่างนั้นเอง พระองค์ คลุกเคล้ากับความทุกข์ทรมานมากก็ปักก็กลับ แต่ละพระพุทธรเจ้าแต่ละองค์ ๆ นะ

สมัยที่ท่านยังเป็นคนธรรมดาสามัญเหมือนเรานี้ ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม ตกนรกอเวจี เป็นสัตว์ประเภทต่าง ๆ เหมือนกันหมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใคร เวลาเป็นคติธรรมเป็น อย่างนั้น เวลาสูงขึ้น ๆ ตั้งเป็นความปรารถนาในพุทธภูมิขึ้นมา สูงขึ้นเท่าไรก็ไม่ลง ขึ้น เรื่อย ๆ พอถึงจุดสุดยอดแล้วเป็นศาสตราวุธขึ้นมา ทีนี้มองลงมาข้างหลังที่เคยเป็นมา แล้วเป็นยังไง ตายคลุกเคล้ากับกองทุกข์ทั้งหลาย ทั้งเขาทั้งเราตายกองกันอยู่นี้ก็ปักก็กลับ มาเท่าไร มันเป็นแบบเดียวกันหมดทั้งเขาทั้งเรา ทั้งพระองค์และสัตว์ทั้งหลาย

ที่ว่า ปุพเพนิวาสานุสสติญาณก็ดี และจุตูปปาตญาณก็ดี เอามาบวกกันแล้วมัน เหมือนกันหมด อันนั้นเหนือแล้ว แต่เวลานั้นยังไม่เหนือ จึงว่าทั้งสองอย่างมีสาเหตุมาจาก อะไร จึงมาพิจารณาถึงต้นเหตุแห่งความเกิด อวิชชาปุจฺจยา ขึ้นตรงนี้เลย ปัจจัยการ ว่า อริยสัจ ๔ ก็ไม่ผิด เพราะเป็นสมุทัยด้วยกัน พอจำอันนี้ขึ้นมาแล้วมันก็หมด ทีนี้หมดแล้ว มันก็เห็นหมดละซิ เรื่องของเจ้าของ โอโฮ มันตายกองกันมานี้เท่าไร ๆ แล้ว นั่นเห็นไหมละ ทีนี้ เจ้าของไม่เห็นแต่ก่อน แล้วก็เจ้าของนั้นแหละเป็นผู้รู้เองเห็นเอง แล้วปฏิเสศที่ไหนว่า ตายแล้วสูญ พิจารณาซิ หลับตาปฏิเสศได้ยังไง

นี่พูดจริง ๆ การสอนโลก เราไม่เคยมีอะไรกับแดนสมมุติได้เลย ควรจะเทศน์หนัก เบามากน้อย ตามแต่ผู้เข้ามาเกี่ยวข้องจะได้ผลประโยชน์มากน้อยเพียงไร ก็แสดงออก ตามเรื่องเท่านั้น หากว่าไม่เป็นผลเป็นประโยชน์ดังก็ไม่ออก ธรรมไม่เหมือนโลกนะ ถ้า ควรจะออกแล้วผางเดี่ยวเลยออกเลย พอพูดอย่างนี้แล้วก็ยังระลึกถึง หลวงปู่แหวน ดังที่ เคยเล่าให้ฟัง ถังน้ำท่านสะอาดสุดยอด ถึงใหญ่ถึงโตสะอาดสุดยอด แล้วน้ำนี้ไม่ควรที่จะ ชะจะล้างในวัตถุสิ่งใด คือไม่สมควรกับน้ำนั้น ท่านก็ปิดไว้อย่างนั้นละถึงน้ำท่าน ใครมาก็ หลวงปู่ขอเหรียญ หลวงปู่ขอคานานั้นขอคานานี้ จะว่ายังไง ถังน้ำนั้นกับเหรียญกับคานานี้ มันเข้ากันได้ไหมละ ท่านก็ เหนอ ๆ ท่านก็ว่า เอ้า คนนี้ก็ให้เหรียญ คนนั้นก็ให้คานา คนนี้ให้ อันนี้อยู่นั้นแหละ ถังน้ำท่านไม่ไปแตะนะ พวกนี้มา มาอยู่ตั้งแต่กองมูลรอกองคู่นี้ ยื่นกอง มูลรโห้ยื่นกองคู่นี้ให้ เอ้า ๆ ไปเรื่อย

พอตีวันนั้น ไ้พระชี้คืออิตาวันนี่ละมันชี้ต้อนะ เพราะขยับใส่กันมานานแล้วจะ เข้าถึงวันหนึ่งแน่นอน เอ้า สรุปละ วันนั้นไปเข้าถึงเลยเทียว พวกญาติโยมเขาห้อมล้อม

เขามีหวังแล้วว่าเขาจะได้เข้าเฝ้าท่าน เราก็อ้างเหตุผลให้เขาทราบ ให้เราเข้าไปหาท่านเสียก่อน คุยกันพอสมควรแล้วออกมาจะให้สัญญาณ แล้วจะได้กราบท่านหมดทุกคนนั้นแหละ ไม่ต้องตกใจวันนี้จะได้กราบทุกคน พอใจ แดกฮือกลับ เราเข้าปั๊บเลย ชัดกันเลย พาดถึงใหญ่ นั่นแหละที่นี้ เข้าที่แรกก็ปั๊วะ ช่างนี้เลย น้ำก็จ๊าออกมาเลย แนะ คราวหลังนี้ก็พาดทั้งถึงเลย ชัดคว่างใสกัน โอ้โฮ.ท่านตัวแดงเลยนะ นั่นละน้ำนั้นท่านไม่เคยได้เปิดล้างอะไรแม้แต่เดียว อยู่อย่างนั้น วันนั้นถูกเปิดเสียแล้วเต็มที คว่างใสกันเสียด้วยนะ เปรี๊ยะ ๆ เท่านั้น ตัวแดง นี่เราสรุปนะ

นี่ละน้ำท่านได้ใช้ในวันนั้นละ เรียกว่า คว่างใสกันเลย เพราะอะไร มันเข้าถึงกัน เรื่องธรรมต่อธรรมเข้าถึงกัน พูดให้เต็มย่นว่าอย่างนั้นเลย เมื่อเข้าถึงกันแล้วเอาไว้มองดูถึงนั้นกระจายออกมาผางทันทีเลย โอ้โฮ.ตัวแดง พูดเหมือนพระทะเละกันนะ อยู่ในกุฏิ ๓ องค์ พระอุปฐากท่านองค์หนึ่ง เรารองค์หนึ่งกับ หลวงปู่แหวน องค์หนึ่ง ๒ องค์เท่านั้น เหมือนกับสนามมวย รบกันอยู่ในห้องนั้นเสียงลั่นเลย เพราะต่างคนต่างถึงใจด้วยกันซิ ธรรมะ

นี่เราพูดถึงเรื่องว่าน้ำนั้นท่านไม่เคยใช้ แต่ถึงกาลเวลาที่ควรใช้แล้วไม่ต้องบอกเห็นไหมน้ำนั้นคว่างใสกันเลย นั่นเป็นอย่างนั้น อันนี้ธรรมนี้ก็เหมือนกัน ถ้าควรจะออกจะควรคว่างใสกันไม่ต้องบอก มันจะเป็นของมันเอง ถ้าไม่ถึงกาลเวลาที่จะเป็นอย่างนั้นทำยังไงก็ไม่ออกดิ่งก็ไม่ออก เพราะธรรมมีความพอเหมาะพอดี สมควรจะออกมากน้อยจะออกเอง ๆ เมื่อสมควรจะผางทีเดียวก้ออกเลย นี่ธรรมเป็นอย่างนั้น นี่สอนโลกก็สอนไปอย่างนี้จะให้ว่ายังไง ว่ายังไงนี่นะมันก็ไม่เห็น อะไรมันก็ไม่เห็น ๆ แล้วจะให้ว่ายังไง กำลังใจเอามาจากไหน อันนี้หน้ามันขยับเข้าปั๊วะ ๆ ก็เป็นอีกอย่างหนึ่งซิ นี่มันไม่เห็น ว่าอะไรก็ไม่เห็น ก็เลสมันก็ฝังอยู่ในหัวใจมันก็ยังไม่เห็นกิเลส คลุกเคล้ากับกิเลสให้มันเผาหัวทั้งวันทั้งคืนด้วยกันทั่วโลกธาตุ ใครเห็นกิเลส เห็นหน้ากิเลสมีไหม ไม่มีใครเห็น มีพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เท่านั้นท่านเห็น แนะ จะว่ายังไง พวกเรานี่พวกตาบอดอวดดีกับ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านอีก ไม่มีใครเกินพวกตาบอดนะ อวดเก่งมากที่สุดคือพวกตาบอด เข้าใจไหมละ

นี่สอนโลกมาจนจะตายแล้วก็บอกแล้วชัด ๆ แล้วนะ เราหมดทุกอย่างในสามแดนโลกธาตุนี้ขึ้นชื่อว่าสมมุติ สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรเข้ามาข้องภายในจิตใจ พอตลอดเวลา เหนือทุกอย่าง จะเอาอะไรมาเทียบเทียบไม่ได้แล้ว ๆ เท่านั้นเอง มีแต่บอกว่าเทียบไม่ได้แล้วเท่านั้น ธรรมชาติที่เป็นอยู่ในนั้นใครไม่รู้เราไม่สงสัย แนะ เข้าใจ ให้

พากันปฏิบัติศีลธรรมเหล่านี้สด ๆ ร้อน ๆ อยู่ในหัวใจทุกคนนั้นนะ ไม่ใช่จะมาสูดเอื้อม
หมดหวัง ๆ ถ้ากิเลสแล้วคว้ามับ ๆ อดอยากได้ ๑๐ ขานุ่น ๒ ขามันวิ่งตามกิเลสไม่ทันใจ
อดอยากได้ ๑๐ ขา อย่าไปหายุ่งเอาขามาไอ้ปุ๊กกี้ กับไอ้หมี มันไล่กัดเราไม่ช่วยนะ จะว่าไม่
บอก เราก็จะหนีตายของเราเข้าใจไหม เอละพอ

ทองคำเมื่อวานนี้ได้บาทเดียว ดอลลาร์ได้ ๑๓๔ ดอลลาร์ เท่านั้นละ อ่านเท่านั้น

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th